

voor het beheer van de vergunningen om een mobilofonienetwerk in werking te stellen en te exploiteren, die werden uitgereikt onder het stelsel van het oude wetgevende kader?

- 3) Staat artikel 14, lid 2, van dezelfde Machtigingsrichtlijn een lidstaat toe om de mobilofonie-operatoren, voor een nieuwe periode van verlenging van hun individuele rechten op het gebruik van mobilofoniefrequenties, voor sommigen van hen reeds verworven, maar vóór het begin van die nieuwe periode, de betaling op te leggen van een enige heffing die betrekking heeft op de verlenging van de gebruiksrechten voor de frequenties waarover zij zouden beschikken aan het begin van die nieuwe periode, gemotiveerd door het doel dat erin bestaat het optimale gebruik van de frequenties te bevorderen door de valorisering van die frequenties, en die wordt opgelegd als aanvulling op, enerzijds, een jaarlijks recht voor de terbeschikkingstelling van de frequenties, dat in de eerste plaats ertoe strekt de kosten van de terbeschikkingstelling van de frequenties te dekken en tegelijkertijd die frequenties gedeeltelijk te valoriseren, waarbij beide heffingen zijn gemotiveerd door het doel dat erin bestaat het optimale gebruik van de frequenties te bevorderen, en, anderzijds, een jaarlijks recht voor het beheer van de vergunningen om een mobilofonienetwerk in werking te stellen en te exploiteren, die werden uitgereikt onder het stelsel van het oude wetgevende kader?
- 4) Staat artikel 14, lid 1, van dezelfde Machtigingsrichtlijn een lidstaat toe om, als voorwaarde voor het verkrijgen en verlengen van de gebruiksrechten voor de frequenties, een enige heffing toe te voegen die door middel van een veiling en zonder maximumbedrag wordt vastgelegd, en die wordt opgelegd als aanvulling op, enerzijds, een jaarlijks recht voor de terbeschikkingstelling van de frequenties, dat in de eerste plaats ertoe strekt de kosten van de terbeschikkingstelling van de frequenties te dekken en tegelijkertijd die frequenties gedeeltelijk te valoriseren, waarbij beide heffingen gemotiveerd zijn door het doel dat erin bestaat het optimale gebruik van de frequenties te bevorderen, en, anderzijds, een jaarlijks recht voor het beheer van de vergunningen om een mobilofonienetwerk in werking te stellen en te exploiteren, die werden uitgereikt onder het stelsel van het oude wetgevende kader?

(¹) PB L 108, blz. 21.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank van eerste aanleg te Brussel (België) op 19 juli 2011 — Tate & Lyle Investments Ltd tegen Belgische Staat, andere partij: Syral Belgium NV

(Zaak C-384/11)

(2011/C 282/26)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Tate & Lyle Investments Ltd

Verweerder: Belgische Staat

Andere partij: Syral Belgium NV

Prejudiciële vraag

Staat artikel 63 VWEU (voorheen artikel 56 EG-verdrag) in de weg aan een wettelijke regeling van een lidstaat waarbij een dividenduitkering aan een ingezetene aandeelhouder-vennootschap, die een participatie van minder dan 10 % in het kapitaal, maar met een aanschaffingswaarde van minimum 1,2 miljoen euro aanhoudt in een andere ingezetene vennootschap onderworpen is aan een bronheffing van 10 %, maar dergelijke bronheffing verrekend wordt met de in België verschuldigde vennootschapsbelasting en het eventuele saldo terugbetaalbaar is, en in voorkomend geval tevens aanspraak kan maken op de toepassing van een fiscaal regime („DBI” [definitief belaste inkomsten]) dat toelaat de belastbare basis nog verder te verminderen met aan de participatie gerelateerde kosten, terwijl voor in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde vennootschappen die zulke dividenden en als dividend aangemerkte uitkeringen uit eenzelfde participatie in een ingezetene vennootschap ontvangen, de ingehouden bronheffing („roerende voorheffing”) ten belope van 100/0 een finale belasting uitmaakt, die niet terugbetaalbaar is en die niet kan worden verminderd door beroep te doen op voormeld fiscaal regime („DBI”)?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Verenigd Koninkrijk) op 25 juli 2011 — Field Fisher Waterhouse LLP/ Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Zaak C-392/11)

(2011/C 282/27)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Verenigd Koninkrijk)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Field Fisher Waterhouse LLP

Verwerende partij: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Prejudiciële vragen

- i) De belangrijkste vraag in de onderhavige zaak is of de diensten die door de verhuurders worden verleend krachtens een huurovereenkomst met hun huurders (hierna: „diensten”), dienen te worden aangemerkt als een onderdeel van één enkele vrijgestelde verhuurprestatie van een onroerende zaak, hetzij omdat de diensten objectief gezien één enkele ondeelbare economische prestatie vormen met de verhuur, hetzij omdat zij „bijkomende” diensten zijn ten aanzien van de verhuur, welke de hoofdprestatie vormt (hierna: „hoofdprestatie”). Hoe relevant is het bij de beoordeling van deze vraag — mede in het licht van het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Tellmer, C-572/07 — dat de diensten konden worden (maar feitelijk niet zijn) geleverd door andere personen dan de verhuurders, hoewel de huurders krachtens de bepalingen van de onderhavige huurovereenkomsten geen andere keuze hadden dan de diensten afnemen bij de verhuurders?

- ii) Is bij de beoordeling of sprake is van één enkele prestatie het gegeven relevant, dat indien de huurder de servicekosten niet betaalt, zulks de verhuurder niet alleen het recht geeft tot weigering van de dienstverlening, maar ook tot beëindiging van de huurovereenkomst met de huurder?
- iii) Indien het antwoord op vraag (i) aldus luidt dat het relevant is dat derden de diensten rechtstreeks aan de huurder kunnen verlenen, is zulks dan slechts een bijkomend aspect of een beslissende factor bij de beoordeling of de diensten één enkele ondeelbare economische prestatie vormen, waarvan splitsing kunstmatig zou zijn, dan wel een bijkomende prestatie bij de hoofdprestatie? Indien het slechts een bijkomend aspect is of überhaupt niet relevant is, welke andere factoren zijn dan relevant bij de beoordeling of de diensten een bijkomende prestatie vormen? In het bijzonder gaat het daarbij om de vraag in hoeverre het relevant is dat de diensten worden verleend in of ten behoeve van de ruimten die onderwerp zijn van de huurovereenkomst of in andere gedeelten van het gebouw.
- iv) Indien relevant is dat de diensten door derden kunnen worden geleverd, is dan met name van belang of de diensten in juridisch opzicht kunnen worden geleverd door derden, zelfs indien zulks feitelijk moeilijk is te organiseren of overeen te komen met de verhuurder, dan wel hetgeen praktisch mogelijk is of gebruikelijk bij de verlening van dergelijke diensten?
- v) De diensten in de onderhavige zaak zijn een reeks diensten die worden verleend tegen betaling van één enkele dienstverleningsvergoeding. Ingeval enkele van deze diensten (zoals de schoonmaakdienst voor de gemeenschappelijke ruimten en de beveiligingsdienst) geen deel uitmaken van één enkele ondeelbare economische prestatie, of dienen te worden aangemerkt als bijkomende prestatie bij de hoofdprestatie, maar andere diensten juist wel, geldt dan dat de totale vergoeding dient te worden toebedeeld aan de verschillende diensten teneinde vast te stellen welk deel van de vergoeding belastbaar is en welk deel niet? Subsidiair: zou het correct zijn de reeks verleende diensten als dusdanig nauw met elkaar verbonden aan te merken dat zij „één enkele ondeelbare economische prestatie vormen, waarvan splitsing kunstmatig zou zijn”, aangezien sprake is van één enkele prestatie die losstaat van de huur van de onroerende zaak?

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 25 juli 2011 — Autorità per l'energia elettrica e il gas/Antonella Bertazzi e.a.

(Zaak C-393/11)

(2011/C 282/28)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Verwerende partijen: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Giussani, Lucia Lizzi en Fortuna Peranio

Prejudiciële vragen

- 1) Is op grond van clause 4, lid 4, van de bijlage bij richtlijn 1999/70/EG ⁽¹⁾ (waarin het heet dat „[v]aststelling van de anciënniteit met betrekking tot bepaalde arbeidsvoorwaarden [...] voor werknemers met arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd aan de hand van dezelfde criteria [geschiedt] als voor werknemers in vaste dienst, behalve wanneer verschillende periodes van anciënniteit op basis van objectieve gronden gerechtvaardigd zijn”), de nationale bepaling (artikel 75, lid 2, D.L. 112/08) — juist omdat zij op basis van objectieve gronden gerechtvaardigd is — van toepassing, waarbij de bij autonome autoriteiten op basis van arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd opgebouwde anciënniteit volledig op nul wordt gesteld, wanneer — in afwijking van het in artikel 36, lid 5, D.Lgs. 165/01 neergelegde beginsel — de betrokken werknemers uitzonderlijk in vaste dienst worden aangesteld, nadat zij „selectietests” hebben afgelegd die niet kunnen worden gelijkgesteld met het gebruikelijke openbaar algemeen vergelijkend onderzoek op basis van tests (dat een optimale toewijzing van de te vervullen functies aan de succesvolle kandidaten tot doel heeft), maar die niettemin bij wijze van uitzondering kunnen leiden tot wat als een nieuwe arbeidsverhouding met werking „ex nunc” moet worden beschouwd?
- 2) Is het omgekeerd ingevolge richtlijn 1999/70/EG onrechtmatig dat niet alleen de anciënniteit, maar ook de loopbaanontwikkeling die in de loop der jaren en tot op het ogenblik van de vaste aanstelling heeft plaatsgevonden, volledig of ten dele buiten beschouwing wordt gelaten — zodat de vernoemde nationale bepaling noodzakelijkerwijs buiten toepassing moet worden gelaten —, voor zover de grenzen zijn overschreden die zijn vastgesteld met betrekking tot de voor de toegang tot de betrokken selectietests vereiste anciënniteit of met betrekking tot eventuele maatregelen waarin de nationale wetgever mag voorzien om de betrekking van de succesvolle kandidaten naar behoren te beschermen?

⁽¹⁾ PB L 175, blz. 43.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Curtea de Apel Constanța (Roemenië) op 27 juli 2011 — Strafzaak tegen Ciprian Vasile Radu

(Zaak C-396/11)

(2011/C 282/29)

Procestaal: Roemeens

Verwijzende rechter

Curtea de Apel Constanța

Partij in de strafzaak

Ciprian Vasile Radu